

Paulien
Cornelisse

In het kort



Vogel

Ik zag een bijzondere vogel op straat die gewoon bleef zitten. Hij flapperde wat. Zou hij gewond zijn? Hij was zwart met rood en ik wilde al opzoeken welke vogel dit dan was.

Dichterbij durfde ik niet goed te gaan, want dan zou hij natuurlijk wegvliegen en dan was mijn moment met de wilde natuur voorbij. Ik besloot van een afstandje te genieten en deze ervaring niet te verpesten door de behoefte aan kennis. Niet altijd alles willen weten, ook gewoon observeren en 'zijn'.

Na enige tijd vloog het vogeltje stuiterend over straat weg. Het bleek de verpakking van een Mars-reep.

Gegeneerd keek ik om me heen. Gelukkig had niemand gezien dat ik zo had staan genieten van mijn diepe contact met de natuur.

Aan de andere kant: wat jammer eigenlijk dat niemand het had gezien. Hoe mindful had ik mij opgesteld jegens iets schijnbaar onbelangrijks als een Mars-papiertje! Wat een verlichte vrouw!

Blikvanger

Bij sommige opritten van snelwegen staat een 'blikvanger', een soort basketbalring op z'n kant, met een dichtgenaaid net. Dat hij 'blikvanger' heet, staat er ook altijd bij, wat doet vermoeden dat de bedenkers vooral heel blij waren met de woordspeling, en minder met het object zelf.

Het idee is dit: veel mensen willen, blijkens al het afval bij de opritten, met een lege auto de snelweg op. Het zal wel een onbewust reinigingsritueel zijn, om de juiste meditatieve snelweg-state-of-mind te bereiken.

Dus is er de blikvanger. Maar ja, hoe gaat dat. Je draait je raampje open en mikt je blikje 7UP in de general direction van de blikvanger. Dat blikje valt ernaast. Oprapen kan niet meer, want je zit al op de snelweg. Nou ja, denk je, het ging ook meer om de gedachte.

Dat er iemand is geweest die een gedachte heeft gehad, maar meer niet. Dat is precies wat de blikvanger symboliseert.

Excuus

‘Ik kan niet zwemmen,’ hoorde ik een jongen tegen een meisje zeggen. ‘Mijn motoriek kan alle andere dingen, maar niet zwemmen.’

Wat fijn om je motoriek daarvan de schuld te geven. Je bent niet zélf te onhandig om te zwemmen, je hebt toevallig een motoriek die dit niet kan.

Deze formulering biedt perspectieven voor kinderen die smoesjes moeten verzinnen: ‘Ik heb de koekjes niet opgegeten, dat heeft mijn mond gedaan.’ O, oké lieverd, dan begrijp ik het.

Hoe meer je buiten jezelf plaatst, hoe minder je ermee te maken hebt. De vraag is hoeveel lichaamsdelen je buiten het zelf kunt plaatsen. Best veel, denk ik. Uiteindelijk zijn je hersenen natuurlijk ook maar een lichaamsdeel. ‘Ik heb mijn huiswerk niet af, want mijn hersenen dachten dat het niet hoefde.’ ‘Prima, staat genoteerd. Ik geef het even door aan mijn hersenen en die zullen jouw hersenen dan strafwerk opgeven.’ ‘Helemaal goed!’

Ballen

Jeu de boules is niet een sport waarmee je meisjes krijgt. Het is geen snowboarden of Formule 1. Dat is niet erg. Als de spelers er zelf maar plezier in hebben.

Maar nu is er iets monumentaals gebeurd in de boules-sport.

In Parijs begon een man op mensen in te steken met een mes. Maar! Gelukkig waren er petanquespelers in de buurt! Mannen met stalen ballen, die ze zonder aarzelen naar de aanvaller hebben gegoooid. Ze raakten wel vijf keer zijn hoofd.

Ik had er niet graag bij willen zijn, maar toch ook weer wel. Dat moment dat de petanquespelers naar die bal in hun hand keken en hebben gedacht: Hee. Hier kan meer mee dan tot nu aangenomen. Het moet een moment zijn geweest vergelijkbaar met de eerste apen die besloten rechttop te gaan lopen. Halleluja!

Dit doet heel veel voor het imago van de sport.

Rijst

Een man naast mij gooide per ongeluk zijn gemberthee over zijn laptop. Hij probeerde wat te deppen met een servetje. Omdat ik dacht kennis te hebben en ook wel vind dat je mensen moet helpen, zei ik: 'Je moet hem geloof ik uitzetten.' Als je zo iets eenmaal hebt gezegd, word je meteen als de expert gezien. Hij keek mij hoopvol aan. 'Ja? Uit doen?' 'Ja,' zei ik. En ik herinnerde me een ander feitje aangaande thee-over-computerproblematiek. 'En in rijst leggen.' Nu zag ik de man twijfelen. Ik was nu niet meer de tech-expert, maar een vreemde vrouw die misschien ook wel vond dat je aardappels alleen met volle maan moet poten.

'Ongekookte rijst,' voegde ik eraan toe. Dit detail maakte het er niet beter op.

Gelukkig draaide zich iemand anders om, die ook zei: 'Ja, in een bak rijst leggen.' Wij waren met z'n tweeën. Wij waren niet gek. De man ging rijst kopen.

Sesam

Er ontstond enige ophef over de vraag of Bert en Ernie gay zijn. Natuurlijk zijn ze gay. Kikker en Pad ook trouwens. Jip niet, maar Janneke wel, en daar gaat Jip later nog heel veel verdriet om hebben.

Dit kun je er als volwassene allemaal bij bedenken, maar het maakt voor de kinderen, die de doelgroep zijn, niet uit.

Ik kijk vaak *Sesamstraat* omdat mijn zoon dat graag ziet en ik het zelf ook brilfokkingjant vind. Een van de pluspunten is nu juist de onduidelijkheid. Wat hebben de mensen in de Sesamstraat met elkaar? Is het een soort kibboets?

Mijn theorie is dat Lot een leidinggevende functie in het bedrijfsleven heeft, dat zie je aan haar hakken. Met een van haar laatste eicellen heeft ze Purk gekregen, met Arjan, die eigenlijk nog niet toe was aan het vaderschap, dat zie je aan zijn streepjestrui. Maar hij doet het hartstikke goed, echt. Lot is vaak moe, maar toch ook heel gelukkig.

Medemannen

Er liep een knappe man langs, die veel tijd in de sport-school had doorgebracht. Hij liep achter een kinderwagen. Opvallend was dat hij de kinderwagen met twee handen vasthield.

Veel vaders duwen dan wel de kinderwagen, maar moeten laten zien dat ze wel gewoon nog stoer en leuk zijn, en duwen daarom met één hand. De vrije hand zwaait losjes rond. Dit suggereert dat je nog best, onder het duwen, een vrouw zou kunnen redden. Of aan een liaan slingeren, op weg naar je mancave met gave electronicaspulletjes.

Maar de knappe man in kwestie hield zich gewoon stevig vast aan de kinderwagen, als ware het een rollator. Zou hij een knieblessure hebben opgelopen in voornoemde sportschool? Dat was een optie, maar hij liep moeiteloos.

Waarschijnlijk was dit iemand die zo'n hoog level van zelfverzekerdheid had bereikt dat het hem echt geen reet kon schelen wat zijn medemannen van hem vonden.

Non-verbaal

Het veganistische restaurantje was dicht, maar de veganistische picknicktafels stonden wel gewoon buiten. Aan een van deze tafels zat een vrouw een in aluminium verpakt broodje shoarma te eten. Ze zag er schuld bewust uit. Alsof ze wilde zeggen: 'Ik had best veganistisch willen eten, maar het restaurantje was dicht.' Of: 'Ik weet dat het not done is om vlees te eten op een weliswaar dicht zijnd, maar toch veganistisch terras. Maar ik zie even geen andere mogelijkheid.'

Ik herkende veel in deze vrouw. Het is moeilijk om dingen non-verbaal te uiten.

Zelf probeer ik na het sporten altijd uit te stralen: 'Ik woon letterlijk om de hoek en daarom douche ik niet hier, maar thuis.'

Ik weet zeker dat dit door niemand wordt opgepikt. Men zal alleen maar denken: wie is deze verhitte vrouw, waarom doucht zij niet?

Er zouden universele T-shirts voor dit soort situaties moeten bestaan waarop staat: 'Maar ik bedoel het anders.'

Pony

Een huis met een rieten dak: vaak ziet het er toch uit als een huis met een slecht kapsel. Een kind dat door een welwillende tante snel even is bijgeknipt. De pony eindigt te abrupt, en je ziet dat de gelegenhedskapper pas tijdens het knippen heeft gedacht: hoe maak je eigenlijk de overgang van pony naar zijkant? Nou ja, we zien wel.

Tijdens een lekker gezonde herfstwandeling in de vrije natuur stikte het van de rieten daken. En een rieten dak in de regen, dat ziet er dus uit als datzelfde kind met die verkeerde pony, maar nu staat hij te wachten bij school. Iedereen is al opgehaald, behalve hij, want de ouders dachten van elkaar dat het vandaag de beurt van de ander was.

Waarschijnlijk is zo'n huis in werkelijkheid een bastion van gezelligheid, met bewoners die in oprechte vreugde ganzenbord met elkaar spelen. Maar ik zie altijd die pony.